

Povestea lui Ion Ionescu, golgheterul din toate timpurile al Rapidului

Ion Ionescu (83 de ani), supranumit și „Puiu”, face parte din legendele Rapidului, alături de Nicki Dumitriu, Rică Răducanu, Dan Coe, Ion Motroc, Culae Lupescu, Ilie Greavu și alți fotbaliști emblematici ai acestui club. A câștigat titlul, în anul 1967, cu formația de lângă Podul Grant, este marcatorul celor mai multe goluri pentru această echipă (103, în 187 de meciuri), a făcut parte din echipa României la Jocurile Olimpice din 1964, de la Tokyo și a jucat în Occident, în Germania și în Belgia, într-o perioadă în care cei mai mulți dintre români nici nu îndrăzneau să viseze la o vizită în țările din Vest. Pe lângă fotbal, a absolvit două facultăți (Facultatea de Sport și Facultatea de Drept) și a practicat avocatura până la începutul anului 2021, când a decis să iasă la pensie. Revista „Independența Română - Independența prin Cultură” vă prezintă în rândurile de mai jos povestea fostului atacant și avocat Ion „Puiu” Ionescu, unul dintre idoli suporterilor rapidiști în anii ‘60.

Crescut în Cotroceni, atras de Giulești

Ion Gheorghe Ionescu, pe numele întreg, a văzut lumina zilei pe 5 aprilie 1938, în București. A crescut într-un cartier select al Capitalei, Cotroceni, dar pasiunea pentru fotbal l-a dus la o echipă muncitorească: Rapid. La vârsta de 7 ani, fost chemat la o selecție la echipa de copii a Rapidului de Nicolae Cristescu, fostul fundaș central al „vișiniilor” și de atunci și până la terminarea junioratului a jucat în Giulești. Când să treacă la „seniori”, cei de la echipa „mare” a Rapidului nu l-au considerat util și a fost cedat la Sportul Studentesc. A revenit însă în Giulești după doar două luni, după ce s-a remarcat la echipa „studentilor”, precum și la naționala de „tineret” a României, unde a fost convocat de Angelo Niculescu, antrenorul care avea să-i conducă pe tricolori la Campionatul Mondial din 1970, din Mexic, primul la care a participat reprezentativa țării noastre după cel de-al Doilea Război Mondial. A urmat consacrarea: două titluri de golgheter al țării (în sezonul 1962-1963, cu 20 de goluri, și în ediția 1965-1966, cu 24 de goluri - fiind și în ziua de astăzi fotbalistul cu cele mai multe goluri marcate pentru Rapid), iar apoi titlul mult-visat, primul din cele trei aflate în palmaresul giuleștenilor, care a venit la finalul ediției 1966-1967. „Rapid era echipa prigonită, dar anul acela ne-au scăpat din vedere. Câștigam meci după meci și s-au prins când era prea târziu și nu mai aveau ce să facă. Cu câteva etape înainte de final, Dinamo a avut meci cu Petrolul pe <<23 August>> și am vorbit cu cei de la Petrolul: <<Bateți-i pe Dinamo, că vedem noi... >>. <<Păi, nu putem să-i batem>>, ne-au spus ploieștenii. <<De ce nu puteți să-i bateți, că aveți echipă bună?>>, i-am întrebat noi. <<Ne-au prins că nevestele au făcut chiuretaje și riscau pușcăria!>>”, a povestit Ion Ionescu, pentru cotidianul „Evenimentul Zilei”.

100.000 de dolari și un autocar, prețul transferului la Alemannia Aachen

În anul 1968, Ion Ionescu a „prins” un contract în Germania federală, la Alemannia Aachen. Transferul n-a fost însă floare la ureche, în condițiile în care, în acea perioadă, plecarea în Occident reprezenta un vis interzis pentru mulți cetățeni din „Cortina de Fier”. „M-am dus în audiență la Gheorghe Apostol (n.r. unul dintre cei mai influenți oameni politici în vremea în care țara era condusă de Gheorghe Gheorghiu Dej). Nu mai avea funcțiile din timpul lui Dej, era doar șeful sindicatelor pe țară, dar, oricum, mai era pe <<perete>> (n.r. în perioada comunistă, era „moda” ca portretele liderilor politici să fie afișate în diferite instituții). I-am spus: <<Tovarășu’, am 30 de ani, am și eu o ofertă din RFG...>>. Apostol a pus mâna pe telefon, l-a sunat pe Leonte Răutu, de era atunci ministrul Sportului și i-a spus: <<Dați-i drumul. Nu cu ăsta construim noi socialismul>>. A doua zi am avut aprobarea”.

Pentru transfer, nemții au plătit 100.000 de dolari Federației Române de Fotbal (FRF - instituție care, potrivit legislației vremii, încasa banii din transferuri) și au donat un autocar clubului Rapid. În perioada 1968-1970, Ion „Puiu” Ionescu a disputat 46 de meciuri pentru Alemannia Aachen, marcând 10 goluri. După ce s-a întors în țară și a avut o trecere meteorică pe la FC Bihor, atacantul a „prins” un nou contract în Vest, la formația belgiană Cercle Bruges. A stat aici până în 1972, jucând 30 de meciuri și marcând 8 goluri, după care a renunțat la activitatea de fotbalist. A încercat, fără succes, o carieră de antrenor. „Dacă nu erai de la Steaua sau de la Dinamo, nu aveai nicio șansă. Prin '76, a fost o Adunare Generală a FRF în care m-au numit antrenor la naționala de tineret. Peste cinci minute era însă fostul dinamovist Octavian Popescu în locul meu. Voiam să am aceleași rezultate ca și în cariera de jucător, dar mi-am dat seama că nu puteam să ajung la rezultatele la care năzuiam. Dacă nu erai în sistem, nu puteai răzbi”, susține fostul golgheter al Rapidului.

A ratat Mondialul din '70 din cauza problemelor familiale

Ion Ionescu a făcut parte din generația 1970 a echipei naționale a României. Marcase două goluri pentru tricolori în preliminariile Campionatului Mondial din 1970, din Mexic, dar a ratat turneul final din cauza unei probleme de familie. Fostul rapidist a mărturisit că, din acest motiv, a primit o amendă din partea clubului Alemannia Aachen, ai cărui conducători i-au reproșat: „Noi te trimitem să-ți reprezinți țara iar tu refuzi?”. Din 1982 și până în acest an, Ion Ionescu a practicat avocatura. La începutul lui 2021, a decis că e cazul să se bucure de pensie.

Mugur Băileșteanu